

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Řehákové a soudců JUDr. Ivanky Havlíkové a Mgr. Martina Kříže v právní věci **žalobce: O. B.**, nar. X, st. příslušnost Ukrajina, bytem V., P., zastoupen Mgr. Pavlem Čížinským, advokátem, se sídlem Ječná 7, Praha 2, proti **žalovanému: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 27. 7. 2015, č. j. MV-45227-8/SO-2015

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

I. Předmět řízení

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání rozhodnutí žalované Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců označeného v záhlaví tohoto rozsudku, jímž bylo zamítnuto jako opožděné jeho odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 12. 1. 2015, č. j. OAM-74734-27/DP-2011.

Prvostupňovým rozhodnutím byla dle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 v návaznosti na § 37 odst. 2 písm. b) a na § 56 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb. zamítnuta žádost žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání – osoba samostatně výdělečně činná.

Správní orgán I. stupně zamítl žádost žalobce ze dne 12. 10. 2011 z toho důvodu, že žalobce ve stanovené lhůtě nepředložil doklady za účelem ověření údajů uvedených v žádosti o pobyt.

Spor mezi účastníky řízení z podnětu podané žaloby vznikl v posouzení včasnosti podání odvolání žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí.

II. Rozhodnutí žalovaného (napadené rozhodnutí)

Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí vyšel ze zjištění, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo zástupci žalobce doručeno dne 26. 1. 2015, odvolání bylo podáno u správního orgánu I. stupně dne 11. 2. 2015 a dne 3. 4. 2015 byla žalovanému doručena žádost žalobce o prominutí zmeškání lhůty k podání odvolání. Žalovaný dále uvedl, že dne 27. 4. 2015 vydal usnesení, kterým žádosti o prominutí zmeškání lhůty ze dne 3. 4. 2015 k podání odvolání nevyhověl. Rozhodnutí nabylo právní moci dne 27. 5. 2015. Žalobce poté dne 23. 6. 2015 osobně na pracovišti žalovaného žádal, aby usnesení o neprominutí zmeškání lhůty k podání odvolání bylo zasláno na jeho adresu hlášeného místa pobytu, neboť toto usnesení nebylo žalobci tehdejším zmocněným zástupcem vůbec předáno. Usnesení o neprominutí zmeškání lhůty k podání odvolání žalobce obdržel prostřednictvím provozovatele poštovních služeb dne 26. 6. 2015. Žalobce poté dne 3. 7. 2015 podal proti usnesení žalované o neprominutí zmeškání lhůty odvolání. I toto odvolání bylo posouzeno jako opožděné rozhodnutím ministra vnitra ze dne 20. 7. 2015, které nabylo právní moci 24. 7. 2015.

Žalovaný na základě těchto skutečností dospěl k závěru, že odvolání žalobce podané dne 11. 2. 2015 proti prvostupňovému rozhodnutí o zamítnutí žádosti, které bylo žalobci doručeno 26. 1. 2015 bylo podáno opožděně. Žalobce ve stanovené lhůtě od doručení rozhodnutí dne 26. 1. 2015 odvolání nepodal ve lhůtě 15ti dnů dle § 83 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb. správního řádu a toto rozhodnutí tak dne 11. 2. 2015 nabylo právní moci. Odvolání bylo podáno tedy v den nabytí právní moci rozhodnutí, a proto bylo posouzeno jako opožděné.

Z uvedených důvodů žalovaný rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku napadeného rozhodnutí.

III. Žaloba

Žalobce v podané žalobce nesporně skutečnost, že odvolání proti zamítavému prvoinstančnímu rozhodnutí ve věci jeho žádosti o dlouhodobý pobyt na území České republiky podal o jeden den později, tj. 11. 2. 2015. Uvádí však, že se tak stalo v důsledku pochybení jeho předchozího právního zástupce. Poukazuje na to, že spolu s odvoláním podal též žádost o prominutí zmeškání úkonu dle § 41 správního řádu s odůvodněním, že ke zmeškání došlo v důsledku pochybení jeho zástupce. Ke zpoždění došlo pouze o jeden jediný den a tímto pochybením je ohrožen jeho celý mnohaletý pobyt na území České republiky. Žádost o prominutí zmeškání úkonu byla zamítnuta žalovanou usnesením ze dne 27. 4. 2015, které opět bylo doručeno jeho předchozímu zástupci a tak se o tomto usnesení žalobce

nedozvěděl včas. Žalobce rovněž nespornuje, že rozhodnutím žalované ze dne 27. 4. 2015 bylo jeho odvolání proti usnesení o neprominutí zmeškání lhůty jako opožděné zamítnuto.

Žalobce v podané žalobě uplatňuje námitky, které souvisí s vydáním usnesení o neprominutí zmeškání úkonu, a to proto, že dle judikatury Nejvyššího správního soudu nejde toto rozhodnutí napadnout samostatnou žalobou a je třeba jej přezkoumat v rámci přezkumu meritorního rozhodnutí. Nesprávnost usnesení žalované ze dne 27. 4. 2015 o neprominutí zmeškání lhůty žalobce spatřuje v nepřezkoumatelnosti tohoto usnesení, když toto rozhodnutí se nijak nevypořádalo s jeho důvody a pouze konstatovalo, že u něj důvody pro prominutí zmeškání lhůty dány nejsou. Toto rozhodnutí také vychází z nesprávného právního názoru, dle kterého lze pochybení právního zástupce vždy a v plném rozsahu přičítat zastoupenému, což je nespravedlivě tvrdé.

S podanou žalobou rovněž navrhl, aby soud přiznal žalobě odkladný účinek.

O návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě soud rozhodl usnesením ze dne 9. 10. 2015, č. j. 9A 184/2015-15 tak, že odkladný účinek nepřiznal.

IV. Vyjádření žalovaného

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě odkázal na dostatečně zjištěný skutkový stav a průběh správního řízení tak, jak je popsáno v napadeném rozhodnutí a k námitce nepřezkoumatelnosti rozhodnutí o neprominutí zmeškání lhůty k podání odvolání odkázal na stranu 2 a 3 svého usnesení, v němž je obsaženo odůvodnění jeho závěrů. K námitce pochybení zástupce žalobce žalovaný uvedl, že žalobce ve smyslu ustanovení § 41 odst. 4 správního řádu neprokázal existenci objektivního důvodu, který by mu znemožnil podat odvolání proti rozhodnutí o jeho žádosti o pobyt v zákonné lhůtě, a proto žalovaný ani neměl prostor pro využití správního uvážení ve prospěch žalobce.

Z uvedených důvodů žalovaný navrhl, aby soud podanou žalobu zamítl.

V. Posouzení věci městským soudem.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního v mezích žalobou uplatněných námitek.

Žaloba není důvodná.

Žalobce nedovozuje nezákonnost napadeného rozhodnutí vydaného ve věci zamítnutí žádosti žalobce o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání z nesprávného právního posouzení opožděnosti jeho odvolání ve věci, s tímto pochybením je srozuměn. Žalobce považuje napadené rozhodnutí za nezákonné v důsledku nezákonného usnesení ze dne 27. 4. 2015, jímž žalovaný nevyhověl žádosti žalobce a neprominul zmeškání lhůty k podání odvolání. Jde tedy o tvrzení nezákonnosti podkladového rozhodnutí, v jehož důsledku, bylo-li by vydáno ve prospěch žalobce, by nedošlo k zamítnutí odvolání žalobce ve věci z důvodu jeho opožděnosti.

Soud z usnesení žalovaného ze dne 27. 4. 2015, č. j.: MV -45227-5/SO-2015 zjistil, že tímto usnesením žalovaná nevyhověla žádosti žalobce ze dne 3. 4. 2015 o prominutí zmeškání lhůty k podání odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 12. 1. 2015 ve věci jeho pobytové žádosti. Žádost žalobce o prominutí zmeškání lhůty byla žalovanému doručena dne 3. 4. 2015 poté, kdy rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 12. 1. 2015 ve věci žádosti žalobce bylo doručeno žalobci 26. 1. 2015 a žalobce podal opožděné odvolání dne 11. 2. 2015 odvolání proti tomuto rozhodnutí.

Podle § 41 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu požádat o prominutí zmeškání úkonu účastník může do 15 dnů ode dne, kdy pominula překážka, která podateli bránila úkon učinit. S požádáním je třeba spojit zmeškaný úkon, jinak se jím správní orgán nezabývá. Zmeškání úkonu nelze prominout, jestliže ode dne, kdy měl být úkon učiněn, uplynul jeden rok.

Podle § 41 odst. 4 správního řádu správní orgán promine zmeškání úkonu, prokáže-li podatel, že překážkou byly závažné důvody, které nastaly bez jeho zavinění.

Žalovaný ve svém usnesení o neprominutí žádosti o prodloužení lhůty k podání odvolání přihlédl k tomu, že k doručení prvostupňového rozhodnutí ve věci pobytové žádosti žalobce došlo dle ustanovení § 24 odst. 1 správního řádu, upravujícího doručování písemností uložením. Dle tohoto ustanovení bylo rozhodnutí doručeno tehdejšímu zástupci žalobce, přičemž zmocněný zástupce žalobce si v úložní době předmětné rozhodnutí o zamítnutí žádosti nevyzvedl. Rozhodnutí tak bylo doručeno 26. 1. 2015. Nebylo zjištěno pochybení ze strany správního orgánu či provozovatele poštovních služeb. Tuto skutečnost žalovaný zvažoval při aplikaci důvodů pro prominutí zmeškání lhůty a navrácení v předešlý stav dle § 41 odst. 2 a odst. 4 správního řádu, upravujícího podmínky prominutí zmeškání úkonu účastníka řízení. Žalovaný ve svém usnesení přestřel důvody žádosti žalobce o prominutí zmeškání lhůty, jímž je dle této žádosti toliko skutečnost, že zástupce účastníka řízení špatně spočítal dny podání odvolání a že napadené rozhodnutí tak má negativní dopad do života žalobce. Žalovaný v reakci na tuto žádost ve svém usnesení uvedl, že žalobce ani jeho tehdejší zmocněný zástupce ve smyslu ustanovení § 41 odst. 4 neprokázali existenci objektivního důvodu, který by jim znemožňoval podat odvolání v zákonné lhůtě. Skutečnost, že tehdejší zmocněný zástupce účastníka řízení pochybil ve výpočtu lhůty, nelze považovat za závažný důvod objektivního charakteru, který by zapříčinil pozdní podání odvolání, byť se tak stalo toliko o jeden den.

Ze správního spisu vyplývá, že usnesení o neprominutí zmeškání lhůty bylo žalobci, resp. jeho zmocněnému zástupci doručeno dle doručky založené ve spise dne 11. 5. 2015 rovněž fikcí doručení dle § 24 odst. 1 správního řádu, a protože žalobce nepodal proti tomuto rozhodnutí odvolání v zákonné lhůtě, nabylo toto rozhodnutí právní moci 27. 5. 2015.

Ze správního spisu dále vyplývá, že žalobce až dne 23. 6. 2015 vypověděl plnou moc udělené svému zmocněnému zástupci. Uvedené znamená, že v době doručení rozhodnutí správního orgánu I. stupně o zamítnutí žádosti žalobce o povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR, tak i v době doručování usnesení žalované o nevyhovění žádosti žalobce o prominutí zmeškání lhůty k podání odvolání byl žalobce na základě řádné plné moci zastoupen svým zástupcem a že jediným důvodem, proč bylo zmařeno řízení o pobytovém oprávnění žalobce, byla procesní pochybení zástupce žalobce, tj. neopatrnost při přebírání zásilek a při počítání lhůt k podání odvolání, resp. nepodání včasného odvolání proti

rozhodnutí o neprominutí zmeškání lhůty. To jsou skutečnosti, které vedly žalovaného k tomu, že nevyhověl žádosti žalobce o prominutí zmeškání lhůty k podání odvolání a tyto jsou v usnesení žalovaného náležitě vysvětleny. Odůvodnění usnesení o nevyhovění žádosti žalobce o prominutí zmeškání lhůty reaguje na důvody v podání žádosti tím, že vysvětluje, že žalobce těmito důvody nenaplnil předpoklady ustanovení § 41 odst. 4 správního řádu, neboť závažným důvodem pro prominutí zmeškání úkonu nemůže být chyba zástupce žalobce, spočívající v nesprávném výpočtu lhůty k podání odvolání. Soud se s tímto odůvodněním ztotožňuje, neboť žalobce udělením plné moci svému zástupci přenesl odpovědnost za úkony a svou součinnost při vyřizování žádosti žalobce o udělení k dlouhodobému pobytu na území ČR na svého zástupce. Pochybení v tom, že zástupce nepodal včas odvolání ve věci a že odvolání nepodal včas i v případě negativního rozhodnutí o žádosti o prominutí zmeškání lhůty, je tedy zprostředkovaným pochybením žalobce a nenaplnuje tak podmínku ust. § 41 odst. 4 správního řádu, spočívající v existenci závažného objektivního důvodu (bez zavinění žalobce), který by žalobci znemožnil podat odvolání včas. Soud rozumí tomu, že žalobce pociťuje, že tento stav „nezavinil“, avšak ve skutečnosti a po právní stránce jej zavinil, neboť se nechal v řízení zastoupit a byl tak srozuměn s veškerými účinky a důsledky tohoto zastoupení.

VI. Závěr

Z výše uvedených důvodů Městský soud v Praze dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto jí podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Soud v dané věci rozhodl bez nařízení jednání, neboť pro tento postup byly dány podmínky ust. § 51 s.ř.s., když účastníci řízení k výzvě soudu nesdělili, že nesouhlasí s projednáním věci bez nařízení jednání v souladu s citovaným zákonným ustanovením.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce neměl ve věci úspěch, žalovanému žádné náklady nad rámec jeho činnosti v souvislosti s řízením u soudu nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 21. července 2017

JUDr. Naděžda Řeháková, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
V. B.